

Κλιώ κι' ἐγὼ σὺν γνώριμος καὶ συγγενὴς οἰκεῖος
 ὄσους μαυρίσθηκαν σκληρά,
 κι' ἀκόμη κλιώ θλιβερά,
 ποὺ νέγρος πούρος ἔγινε κι' ὁ Νέγρος ὁ Φωκίος.

Θονητεὶς θρέμματ'α πυρός καὶ βραχόντος ἠλίου,
 τὸν ἔφαγε τὸν τενεκὲ κι' ὁ Παπαδάσιλιου.
 Ζήτω! στὸν Κρακιδιώταρο, ζήτω! στὸν Ἀρκενιώταρο,
 αὐτὸς χαμήλωσε ξανὰ κάθε μεγάλο μύταρο.

Εἶπαν καὶ πύρας ὁ Πυρρῆς
 πῶς φέρε πείρας σοβαρῆς.
 Τῆς κούταξε κι' ὁ Δῆμος, μὰ
 ἴσ' τὴν περὶα τενεκὲ κρεμᾶ,
 κι' ἀπείρους Σπύρους προτιμᾶ,
 ὅπου δὲν ἔχουνε σπυρὶ
 ἀπὸ τὴν περὶα τοῦ Πυρρῆ.

Ἄλλαγῆ κατακαυμένη,
 ποὺ πυρός καὶ πείρας φήμη;
 κλάψετε τὴν μαυρισμένη
 κι' αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Δὲν γυρίζει πὰρ' στὸς δρόμους ἐκλογῶν ἀγρίων Ἄρης
 καὶ στὸν πάγου τὸν τραπέζου κι' ἕνας κι' ἄλλος κατεργάρης.
 Δὲν ἀκούω συμπλοκαίς,
 παύει κάθε παραγή,
 καὶ βροντώδης ἀντηχεῖ
 πετρελαίου τενεκίς.

Τὸ λαγύρι' του δὲν βγάξει κάθε λυσσασμένους ἦρωα,
 μήτε ρίχνει κομπουριά,
 κι' ἔμεινε παρηγοριά
 τῆς ἐνστάσεως τὸ μέτρον γὰρ τὸν ἐκλογῶν τὸ κύρος.

Ἦουχία καὶ σιγή,
 κι' ἡ Γαλλίζουστ' ἀλλογῆ
 τὰ προγράμματά τῆς κρύβει
 κι' ἄλλ' Γαλλικὰ τὸ στίβει.

**Κάτι θρηνώδεις στίχους
 σ' ὄσους δὲν εἶχαν τύχη.**

Τέτοια σ' αὐτιά μας κελαιδεῖ
 καὶ μὰ τοῦ Πειραιῶς αἰδή,
 πῶς ἐμαυρίσθηκαν σκληρὰ χωρὶς νὰ γίνη χάρις
 κι' αὐτὸς ὁ κύριος Αἰδῆς κι' ὁ κύριος Μπινακῆς.

Τὸ δικαλοῦν καὶ φάμπρικαις, καὶ μὰ τρομπομαρίνα
 τὸ δικαλατεῖ μεγάλη
 ὁ Τόγγο πῶς ἐνίκησε τὸν Τσάρου τὸν Ρετσίνα
 κι' ἔκεινο τὸ Δαμάλι.

Κι' ἔκει' στὸν Πειραιᾶ μετὰ πολλῶν ἀγώνων
 ἡ τάξις ἐκρατήθη,
 κι' ἔκει' πολλὰς σκικῆς ἐφάνησαν προγόνων
 σὲ ψηφοφόρα πλῆθη.

Σκυλίταρος καὶ Τόγγο φωνάζουν δυνατὰ,
 κρημὰ καὶ στὰ τραπέζια, κρημὰ καὶ στὰ ψητὰ.
 Τοῦ Δαμοῦ τοῦ Παύλου δὲν τοῦπερες κουδέντα
 καὶ Σαῦλος εἶχε γίνει,
 κι' ἡ Δάμκαλις τὸν μόσον σὺν εἶδε μαυρισθέντα
 σπαρκατικῶς ἐθρήνη.

Σκυλίταρος καὶ Τόγγο, γὰρ τοῦτον νίκησε σμπάρου,
 καὶ τενεκίς στὸν Τσάρου,
 κι' ἀκούω λυπημένους τὸν κόσμο τὸν προπετή
 ἀπατὰ καὶ φωνάζ' στὸν Μάρκο τὸν Λουπέτη.

Τοῦ Δαμοῦ ἑσπέρια τροχίλινα χατζάρι
 νὰ σφάζουν γὰρ τὴν νίκη τὸ στυετὸ μογαρί.
 Ἄλλ' ὄμως ἀντὶ φιλίας νὰ δώσῃ στὰ σκυλιὰ
 ὁ Δαμοῦ γὰρ δῶρα
 τῆς πῆρ' ἔκεινος τῶρα,
 κι' ἔβγαλαν τὸν Σκυλίταρη μὲ βιόλαις καὶ βιολαί.
 Κλιώ γατὶ δὲν μ' ἔλαε μὲς στῶν σκυλιῶν τῆ μύτη,
 ποῦθαλε καὶ φανερὸ μπρὸς στὸ δικὸ μου σπῆτι.

Ἦμνετε τὸν Σκυλίταρο... ζήτω! στὴν ἀφεντιά τοῦ...
 κι' ἐγὼ γὰρ αὐτὸν στὸν Πειραιᾶ ποθοῦσα ψῆρο νάχα,
 κι' ἄς ρίξῃ καὶ στὸ Φάλλιρο λιγάκι τὴν ματιά του,
 κι' ἂν ἔχῃ σ' ὄλο, κὰν ἔκει' στὸν δρόμου μου νάχα.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, θλαμάκια καὶ νταῖθδες,
 ἀλλ' ὄμως ὁ Πυρρῆδες
 κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ μαύρισμα μὲ τὰς γενναίας σπείρας
 ζητοῦν δικαθλώσεων νὰ κάνουν ἀποπειράς,
 νὰ σκουζούν ἀλλαγῆ ξανὰ καὶ νὰ φανατισθοῦν
 καὶ μὲ πυρός πειράματα νὰ πειραματισθοῦν.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, καὶ πάλι κορρονεταί,
 κι' ὄλο σχολοσυζήτησις γὰρ τὴν Μακεδονία,
 μήτε κανέναν μας Πυρρῆς μύθρον κρατῶν διάπυρον,
 ἐμπερίως θὰ δειμηγορή,
 καὶ μήτε θὰ διαπυροῖ
 τὸν νοῦ μας τὸν ἀνάπυρον,
 μήτε πυρρῆς δράσεως, μήτε Πυρροφλεθίνοντες,
 καὶ μήτε θὰ διαφρακτοῦν πυρομορφοὶ Φαζέθοντες.
 Μῆτε χαμπαῖς σουραζέτ' τῶν Ἀθηνῶν θὰ μαινέται,
 καὶ κάθε τοῦρος σημερα κυττῶ ν' ἀπολυμάνεται
 ἀπὸ πλατεῖα προγράμματα κι' ὀψοφῆριον μούραις,
 κι' ἀκόμη χερία πλύνονται νὰ ἐγάλουνε μουντζούραις.

Σὲ κάποιο τοῦχο ποὺ καὶ ποὺ κανένα μούτρο μένει,
 κι' ἔκεινο. ποῦ σκοτωθῆκαν νάναι συχωρημένοι,
 καὶ εἶδους δόξης μέλλουσα θὰ γράψ' ὑπὲρ αὐτῶν
 πῶς θάνατον ἐπέτυχαν ἐξόχως ζηλευτῶν,
 θυσιασθέντες εἰς τὸ πῦρ τῶν ἀληθῶν ἀγόνων
 κι' ὄχι σὺν κουτομύθους στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Αἰωνία τῶν ἡ μνήμη, κι' εἴθε σ' ἄλλαις ἐκλογαῖς
 πῶ πολλοὶ νὰ σκοτωθοῦν μὲ βαθύτερας πληγαῖς.
 Ὅμως τῶρα, ποῦ κομπουρίας δὲν ἀκούω Κορυθάντων
 κι' οὐρλιάσματα λυσσώδη κανέναν ἀγριογάτου,
 ἄς ἴδομε τί θὰ κἀνῃ κι' ὁ Κορφιάτης τέλος πάντων,
 κὰν θ' ἀφήσῃ τὸ Κουβέρνο, κὰν θὰ κἀθεταί στ' αἰγά του.

Ἄς δοθῇ ζουρολαμνιάς
 σὲ πολλοὺς ἀποτυγνόντας,
 κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίαις
 μὲ τοὺς μαύρην τύχην σόντας,
 σὲ λυγμοὺς ἀναλυθῆτε καὶ γὰρ τὸν Ἀνακλήτη,
 κι' ἂν δὲν ἦταν μὲ κανένα λέν πῶς πῆρε κἀτι τί.

Ἐσεῖσθη κάθε κεφαλή κι' ἡ πλέον κορυφαία
 μὲ σφύριγμα, μὲ τομπανο, κουδοῖνι καὶ τροκάνι,
 καὶ τῶρα φέρετε, παιδιὰ, τὸν Ράλλη τὸν βαρᾶ
 τῆς κάλπης τοὺς Ἀράπηδες νὰ τοὺς καταλευκάνη.

**Καὶ καμπαῖσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίας.**

Πάμπανος ὁ Κωνσταντῖνος ἐπανήλθε κατ' αὐτὰς
 τέλειος ἐξ Ἰταλίας κι' ἔγκριτος δοντῆν γατρός,
 ἕνας νέος προικισμένος μὲ σπανίας ἀρετὰς,
 καὶ θὰ δεχέτ' ἐπακτῶς τοὺς πελάτας τοῦ πατρός.